

Hajdú Ferenc

VISSZATÉRÉS

kialvatlan bizonyosság a még
s az éj üres dühöngő
forgolódás megint
hiába így meg úgy
ez meg az
sehogy sem érkezik álom
ám a távolság ébrenléte
mégcsak nem is szürkülő
bágyadt érzés: izzadt
fehér –
győződik erőlködik az ember
szüntelen
majd elindul
a kertben megáll egy pillanatra
zöld varangy bogarászik
ő megriadt a nesztől: most
kuncog mennyire félt
aztán legyint
rágyújt
bemegy megint a házba
ágyszélre ül
s ottmarad
míg hajnal felé a visszatérés
mámorába szenderül –

ÖSSZEMOSÓDÓ
HELYSZÍNEK

eltűnések hullámjelét
alkonykeresztjét
hintálja a nap
szó nélkül torokból
kicsapott kerengők
a felhők
unott lehelletek
egy öregasszony behajtja
tehenét a rétről
ugyanott vagy máshol
összébbhúzódik
a pipacs
széllengő szára megmered
tánc helyett
eszélős reszketésbe
kezd
messzebb pontos
szárnycsapásokkal madár
érkezik
fekete háztetőre ül
a dobhártyára aritmiás
lökések szaggatása feszül:
itt kuvik rikoltozik

FÜVEK NÉMÁSÁGA

...persze majd végleg
elgyöngülök
testem
megáll míg a hártyaiddó
elszakítja lelkem
a porhüvelytől
melyet visszatartani
s viselni
nehéz
távozom ismeretlen
létezés
felé
virágok fák füvek
gyökere hatol
gyomromba

hasznos anyaggá olvadok
kilehel végül
a lomb...
...ha így tudnék elköszönni
s nem ordítva
rángva
vagy ha félelmem
halkan magammal vihetném
semmit semmivé várva
füvekként
akár egy érintés
némasága...